

РАДЯНСЬКЕ— ЗНАЧИТЬ ВІДМІННЕ

В конференц-залі Кіровоградського заводу тракторних гідроагрегатів відбувся обласний семінар з питань поліпшення якості продукції.

Місцем проведення такого семінару недарма вибрано це підприємство. Продукція КЗТГ, яка відома не лише в країні, але й за кордоном, відзначається високою якістю і довговічністю. Тут надбаний чималий досвід підвищення класу виробів на основі впровадження систем управління якістю.

На семінар були запрошені партійні працівники, керівники і спеціалісти машинобудівних підприємств області.

Відкрив семінар другий секретар обкому Компартії України Л. Ф. Кібець. Секретар парткому заводу тракторних гідроагрегатів Е. М. Колісниченко познайомив присутніх з роботою партійної організації заводу по розвитку ініціативи трудящих і вихованню у них високої відповідальності за якість виготовленої продукції.

Зокрема, доповідач відзначив, що приклад сумлінного ставлення до праці показують комуністи і комсомольці. Багато робітників здають продукцію з першого пред'явлення, працюють без браку. Підвищення якості — це цілий ряд заходів по впровадженню нової техніки і чіткого дотримання технологічного процесу, аміла організація конструкторських та інших служб заводу, цілеспрямована і повсякденна виховна робота в робітничому колективі, яку проводять партійна, профспілкова та комсомольська організації.

Виступаючі глибоко проаналізували, обговорили і вивчили досвід агрегатників. Все цінне і по-вчальне буде впроваджено на інших підприємствах, стане далішим кроком у пошуках невикористаних резервів по підвищенню якості і довговічності виробничої продукції.

На закінчення семінару учасники оглянули цехи заводу.

З роботи вони обоє поспішають додому. І одразу повністю потрапляють у розпорядження найпривілейованішої особи в сім'ї — дворічної Маринки.

Фото В. КОВПАКА.

Розповідь про молоді сім'ї Манжельта читає на 3-й сторінці.

МОЛОДИЙ КОМУНАР

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ З 1939 РОКУ

Рік видання XV
№ 71 (1863)

ВІВТОРОК, 11 червня 1974 року

Ціна 2 коп.

У ЦЕНТРАЛЬНОМУ КОМІТЕТІ КОМПАРТІЇ УКРАЇНИ

Про лист механізаторів-кукурудзоводів Кіровоградської, Одеської і Черкаської областей до всіх кукурудзоводів країни

У відповідь на звернення Центрального Комітету КПРС до партії, до радянського народу кукурудзоводів Кіровоградської області зобов'язалися на площі 227 тисяч гектарів виростити у цьому році по 43 центнери кукурудзи на гектарі, в тому числі на 163 тисячах гектарів — по 50 центнерів, Одеської області — на площі 460 тисяч гектарів по 40 центнерів, в тому числі на 200 тисячах гектарів — по 50 центнерів, Черкаської області — на площі 115 тисяч гектарів — по 50 центнерів на гектарі. Проявляючи постійну турботу про збільшення валових зборів зерна, вони звернулися через газету «Сільська жизнь» до всіх кукурудзоводів країни із закликом розгорнути соціалістичне змагання за одержання в цьому році високих врожаїв кукурудзи.

Надаючи важливого значення цьому кіровоградських, одеських і

черкаських кукурудзоводів у сираві одержання високих урожаїв зерна кукурудзи, ЦК Компартії України прийняв постанову, в якій схвалив ініціативу механізаторів-кукурудзоводів Кіровоградської, Одеської і Черкаської областей по розгортанню соціалістичного змагання за одержання високого врожаю кукурудзи на кожному гектарі.

ЦК Компартії України зобов'язав обкоми і райкоми партії, облвиконкоми і райвиконкоми, профспілкові та комсомольські організації, сільськогосподарські міністерства і відомства республіки організувати обговорення на зборах у колгоспах, радгоспах, об'єднаннях «Сільгосптехніки», хлібоприймальних пунктах листа кукурудзоводів Кіровоградської, Одеської і Черкаської областей, широко розгорнути соціалістичне змагання кукурудзоводів, добитися, щоб кожний кол-

госп і радгосп виконав свої соціалістичні зобов'язання по виробництву зерна кукурудзи.

Радіо-телеграфічному агентству України при Раді Міністрів УРСР, редакціям газет, Державному комітету Ради Міністрів УРСР по телебаченню і радіомовленню запропоновано забезпечити систематичне висвітлення ходу змагання кукурудзоводів республіки, досвіду передових колективів та майстрів високих врожаїв цієї культури.

Центральний Комітет Компартії України закликає усіх кукурудзоводів, керівників і спеціалістів господарств республіки організувати, в стислі строки і на високому агротехнічному рівні провести весь комплекс робіт по догляду і збиранню врожаю, з честю виконати соціалістичні зобов'язання по збільшенню в поточному році виробництва зерна кукурудзи.

У РОКИ перших радянських п'ятирічок був популярним вислів «червоні віхи». Цими словами називалися підприємства і колгоспи, вони символізували нестримний рух першої в світі держави робітників і селян по шляху соціалістичних перетворень. Ці слова і нині відображають переможний хід радянського народу, який під проводом ленінської партії-комуністів впевнено крокує до комунізму.

Від п'ятирічки до п'ятирічки, від з'їзду до з'їзду, від виборів до виборів...

Саме цими відрізами часу, сповненими великої політичної і трудової активності, невтомної праці, пошуку, творчості, залишають по собі пам'ять в історії Батьківщини визначні віхи життя і боротьби радянського народу.

Від виборів до виборів... Скільки здобутків, звершень, змін! Змін радісних і жаданих! На Кіровоградщині — це первенець у виробництві вітчизняного феронікелю Побузький нікелевий завод, це Світлопільська буровугільна шахта в Олександрії, це премія Ленінського комсомолу, якою відзначено бригадирів комсомольсько-молодіжної тракторної бригади колгоспу «Зоря комунізму» Новоархангельського району Василя Моторного, це 100-центнерний врожай кукурудзи, вперше вирощений очолюваним ним колективом механізаторів, це 150 імен молодих, невислих диярок області, які перейшли тринадцятий рубіж по надох мисла від закріплених корів, це нові імена Героїв Соціалістичної Праці, імена народних і заслужених артистів республіки, це нові школи і Будинки культури, це нові молоді сім'ї, яким у двері стукається щастя.

Сьогодні «Молодий комунар» розповідає лише про окремі такі події. Про події, що відбулися в період між виборами до Верховної Ради СРСР. Окремі події — робота нового підприємства і здобутки самодіяльного художнього колективу, поява нового житлового масиву, навчального закладу і молоді сім'ї сільського трудівника... Але в цих окремо взятих подіях, фактах відобразилася суть боротьби Комуністичної партії за перетворення в життя накреслених XXIV з'їзду КПРС, головним змістом якої є дальше зміцнення економічної могутності нашої країни, поліпшення добробуту трудящих.

Сьогодні десятки і сотні молодіжних пропагандистів, агітаторів, політінформаторів саме на подібних прикладах показують переваги радянського способу життя, турботу партії і уряду про зростання сили і могутності, багатства рідної Батьківщини.

Відзначаючи наше зростання, ми з притаманною нам партійною принциповістю маємо сказати й про те, що не астигли зробити в належний час, які невідкладні справи слід завершити, щоб внести гідний вклад у виконання завдань дев'ятої п'ятирічки.

Від виборів до виборів... Цей короткий вислів вміщує в себе життя, працю і прагнення сердець мільйонів. Об'ємність його особливо помітна сьогодні, коли ми робимо своєрідний підсумок ще однієї віхи нашого поступу по шляху до комунізму.

«Бути громадянином Країни Рад — країни Леніна — велике щастя! — говориться в Зверненні ЦК ВЛКСМ до всіх молодих виборців. — Молодь пишається досягненнями нашої Батьківщини, її могутністю і величиною, добре розуміє, що радянський лад, соціалістична демократія — найцінніше надбання, яке юність країни дістала від старших поколінь».

На це юнаки і дівчата Кіровоградщини відповідають своєю невтомністю в праці і навчанні, громадською активністю. Вчора сотні і сотні їх стали на ударну тижневу вахту на честь наступних виборів.

Тобі, Батьківщино, наші дерзання, енергія, горіння молодих сердець!

ВІДПОВІДЬ
ВІД СОНЦЕМ
ВІДЧИЗНИ
ДО ЖИВЕМО!

(МАТЕРІАЛИ — НА 2-3 СТОР)

Бригада прохідників Світлопільської шахти компанії «Олександрівугілля», яку очолює Володимир Лагода, з початку року видали на-гора 85637 тонн бурого вугілля, виробили понад план 12997 тонн.

На фото: бригада прохідників шахти Світлопільської (зліва направо): А. КАЛІНІН, В. ВЕНІЕР, В. ІЗІМКО та В. БАРКАР.

Фото В. КОВПАКА.

ВІСНИК ТІД СОНЦЕМ ВІЙЧИЗНИ МИ ЖИВЕМО!

ДУЖЕ влучні назви бувають. Одним словом, — а сказано все: більше нічого й не додати. «Світлопільська» — так називається наша шахта і іншого ймення їй не придумати. Шахтоуправління і шахтний будинок ще здалеку світають на смарагдовому фоні зелені. Та найбільшу відповідність назви відчуваєш там, на глибині. Справжнє задоволення спостітись в шахті — піти в метро потрапляєш. Світлі склепіння і море неонових світла, до того ж ще й свіжий вітерець повіває. Враження таке, що зараз зупинишся електровоз і оголосить: «Станція «Світлопільська»».

Це — лірика. Просто ми щиро задоволені своєю шахтою і пишемося, що на ній працюємо. Незабаром мине чотири роки з дня вступу її в дію. Саме в період між останніми і наступними виборами до Верховної Ради СРСР ми одержали в своє розпорядження найсучасніше підприємство по нашому буровугільному басейну. Багато машин і шахтного обладнання застосовано у нас вперше. Характерно, що воно розраховано на полегшення і безпеку праці. Це відразу оцінили. Адже більшість шахтарів прийшли з інших шахт. Це будівельники закінчували свої роботи, а вже йшли заняті на курсах, де вчилися працювати на новому обладнанні.

Мабуть, не буде перебільшенням, коли скажу, що в новій техніці кожен бачив турботу і увагу до себе, як робітника і людини. І ми хотіли — це природно — використати кожну машину, все обладнан-

Наша Світлопільська

ня сповня. Тому на шахті з'явилося чимало раціоналізаторів, в тому числі і молодих, а деякі нововведення можна сказати, буквально підняли темп проходки.

Сьогодні підземними коліями курсують бункер-поїзди. Сконструйовані за кресленнями головного інженера шахти В. М. Яковлева, вони дозволили все розвантаження транспорту проводити безпосередньо в шахті. З їх появою були ліквідовані прості прохідники.

Три рекорди швидкісної проходки з цим нововведенням мають прямий зв'язок. Коли бригада Івана Хворостини в кінці 1971 на початку 1972 року за місяць пройшла вперше 550 погонних метрів, відвантажували вугілля саме цими бункер-вагонами.

А потім колектив нашої шахти завоював собі славу творців ще нових рекордів. Бригада Івана Хворостини в 1972 році пройшла за робочий місяць 624 погонних метрів, а в минулому році, теж за робочий місяць, — 723 погонних метри. Ці результати поки що рекордні по Придніпровському буровугільному басейну.

Свідомість того, що на нашій шахті машини — за останнім словом техніки, устаткування — теж найновіших конструкцій, створює у нас хороший робочий настрій. І якщо одержати, то не приховуючи й почуття гордості за своє підприємство. Із шахти подає вугілля на-гора найбільша серед шахт Олександрійщини транспортна стрічка шириною 1200 міліметрів і загальною довжиною 920 метрів. Нові, більш потужні електровози поспішають підземними коліями. А це значить, що добути вугілля не затримується в забоях, відкотка вантажів Аде швидкісними темпами. І Володимир Москвичук, Іван Заїка, Віктор Шевченко, Віктор Сидоренко, Микола Нестеренко — машиністи електровозів з нашої комсомольсько-молодіжної зміни поспішають вчасно прибути на всі виклики.

Словом — робота спориться. І якимсь потім апетитним обідом зустрічає нас шахтарська ідальня! В будь-яку зміну тут завжди гарячі обіди, вибір блюд — на різні смаки. А не хочеш йти до ідальні, будь ласка, бери з собою комплексний обід в термосі.

Турбота про нас, шахтарів, справа настільки звична, що часом і не помічаємо її. Прийшла відпустка — йди в профком і бери путівку в будинок відпочинку, на турбазу. Намітили культпохід — теж, було б тільки бажання. Ось, наприклад, наша зміна домо-вилася з комсомольсько-молодіжною зміною, де майстром В. М. Венгер, поїхати в Софіївський парк. Про транспорт не турбуємося — шахтоуправління виділить його нам.

Спускаючись у шахту знаєш: на тебе чекає напружена трудова зміна, де від тебе залежить праця твоїх товаришів, з'єднаних єдиним циклом виробництва. Але знаєш і інше — від праці одержиш задоволення, про це турбувались проєктувальники і будівельники, творці нових машин, багато спеціалістів різних галузей народного господарства. А одного разу її назва з'явилася в перспективних планах розвитку народного господарства країни.

Б. КЛЕОНСЬКИЙ,
майстер комсомольсько-молодіжної зміни шахти «Світлопільська».

СОЦІАЛІЗМ ЗАБЕЗПЕЧУЄ ШВИДКЕ ЗРОСТАННЯ ПРО-
ДУКТИВНИХ СИЛ, РАЦІОНАЛЬНЕ ВИКОРИСТАННЯ ПРИРОД-
НИХ РЕСУРСІВ В ІНТЕРЕСАХ УСЬОГО СУСПІЛЬСТВА. ВІН
УТВЕРДЖУЄ НОВИЙ, ГІДНИЙ ЛЮДИНИ СПОСІБ ЖИТТЯ, ГА-
РАНТУЄ ТРУДЯЩИМ ПРАВО НА ПРАЦЮ, НА БЕЗПЛАТНУ
ОСВІТУ, МЕДИЧНЕ ОБСЛУГОВУВАННЯ І ПЕНСІЙНЕ ЗАБЕЗ-
ПЕЧЕННЯ, НАЙНИЖЧУ В СВІТІ КВАРТИРНУ ПЛАТУ, ЗАБЕЗПЕ-
ЧУЄ ПОСТІЙНЕ І СТАЛЕ ЗРОСТАННЯ ДОБРОБУТУ І КУЛЬТУ-
РИ. СОЦІАЛІЗМ — ЦЕ ВПЕВНЕНІСТЬ У МАЙБУТНЬОМУ, ЦЕ —
СПРАВДІ ГУМАННА СИСТЕМА ЛЮДСЬКИХ ВІДНОСИН.

(Із Звернення ЦК КПРС до всіх виборців, громадян
Союзу Радянських Соціалістичних Республік).

КРАСИВА ЗЕМЛЯ ЛЮДЬМИ

Активісти села Капітанки глибоко усвідомлюють політичну значимість передвиборної кампанії. В сільській бібліотеці створено пункт виборця, а в Будинку культури відкрито агітпункт. Тут же оформлена й виборча дільниця.

Агітатори і інші серед населення проводять широку роз'яснювальну роботу. Найбільш активні — бригадир Віктор Андрусенко, голова сільської ради Георгій Капітанський, агрохімік Сергій Марчан, вчитель Ніна Максимівна і Ольга Снід. Тож кому, як не їм, найкраще зрозуміти запити виборців?

Бесіди та лекції про радянську вибор-

чу систему, підвищення добробуту народу популярні серед колгоспників. Цікаво проходять і денні читання, вечори запитань та відповідей. Керує читаннями завідуюча сільською бібліотекою Ганна Дорош. Вона організувала бесіди «За народ, за Радянську владу — наші голоси», «Красива земля щасливими людьми». Остання була проведена на зустрічі з молодими виборцями.

Перед присутніми виступили люди різних поколінь і професій. Та найпочеснішими на зустрічі були вісімнадцятилітні — колгоспники Катерина Шевченко, шофер Микола Бікалюк, робітниця Любова Біла, студентка Валентина Павлюк.

Кожен з них з гордістю говорив про велич радянського народу, про щастя жити на землі, яку прикрашають щасливі люди.

В. МЕЛЬНИЧУК.

с. Капітанка
Голованівського району.

У НАШОМУ селі виросла чудова будова. Це — нова школа, де навчається моя дочка Валентина та її друзі-восьмикласники.

У селі всі з нетерпінням чекають, коли трьохповерхова красуня гостинно відчинить свої двері. Особливо школярі. А нам, батькам, трохи боляче і заздрісно, що сидіти в ній за партами не нам, не нас збиратиме дзвінок. Для нас же залишаються тільки спогади.

Пам'ятаю далекі тридцять років. Якраз тоді організовувалася у селі колгосп, нині міцне, багате господарство.

Наша сім'я належала до найбідніших селян. І все ж мріялась школа, нам хотілось навчатись. Пальні дякуючи величезним старанням батьків ми не відставали від інших. А вчителька Ганна Митрофанівна Копенко кожного разу несла до класу щось нове. Опустилась рідна ізола, коли вступив клятий ворог і перетворив її на старішу майстерню. Вона зразу похнюпилася, побиляла. І ніби ожда ліста того, як звільнився село

та поселили до її класів поранених радянських біліц.

Чимало моїх односельчан не повернулись з фронтів Великої Вітчизняної війни. І ми, молоде покоління села, взялись

ДАРУНОК

відновлювати господарство. Я сів на трактор. Не вставав від його керма по кілька робочих змін підряд. Та все ж знаходив час і йшов до школи. Тут мене зустрічали учні та моя вчителька Ганна Митрофанівна. Після кожного такого візиту ніби сил прибувало.

Тепер вже давно заліковано рани війни. У нашому колгоспі збирають високі врожаї. Достаток міцно поселився до кожної оселі. Я змінив трактора на автомашину. Та, як і раніше, хожу в школу, розмовляю з учнями, кланю працювати біля землі.

Багато будують у нашо-

му колгоспі. Так, лише за той час, що минув після виборів до Верховної Ради СРСР, з'явилась птахофабрика, амбулаторія, декілька магазинів, два оздоровчих піонерських табори. І ось тепер — нова школа. Певно, найбажаніша будова моїх односельчан. Поруч з будівельниками працюють батьки і діти. Ми дуже поспішаємо. Адже до вересня не так уже й багато. Навчатиметься в школі більше семисот учнів. Розрахована вона на кабінетну систему. До нової школи понесе дівчата і першу свою добру традицію — навчатись без другорічників.

Задзвенить дзвінок, відчинить двері нова школа. Сядуть за парти хлопчики і дівчатка — майбутні колгоспи.

І. ТЕРЕЩЕНКО,
водій колгоспу «Україна»
Новгородківського району.

— ІЩО ЦЕ Саша так довго немає? — зиркаючи у вікно, бідкається Валя. — Мариночко, ану глянь, не видно там татка? Дівчинка глянула на неї двома великими озерцями очей:
— Саша!
— Та не Саша, в тато. Ну скажи: тато, — розсміялась Валя, підхопивши на руки своє крихітне створіння. — Ну коли ти вже, нарешті,

За кодексом щастя

зрозумієш? — серйозно запитала дворічну доньку. Вали знову пригадали нескінченно довгі дні без

чоловіка, колгоспної армії. Його листи з негараздями: «Моя батько! Чому ти не шеш?»

А Валя не затирилась. Хотіла одра-

МИСТЕЦТВО— ТРУДІВНИКАМ

«Дзвенить Україна піснями...» — писав Микола Васильович Гоголь. І справді, в нашому краю співають всі. Хлібороби на безмежних пшеничних нивах, будівельники, які зводять нові будови, шахтарі й машинобудівники, студенти і вчені, юні й похилолітні сивиною — ніхто не має право жити без задуманої пісні, без веселого, запального танцю.

Кіровоградщину везарма називають житницею України. І багата вона не

лише хлібом, а й талантами своїми. Тут працювали корифеї українського театру Кропивницький, Карпенко-Карий, Садовський, Саксаганський. Але хіба менше талановиті були ті невідомі співи, які створили безсмертні пісні й думи, чаруючи нас глибокою і силою їх звучання в сьогодні.

Донести велич культури народу до трудящих, зібрати по крупинках зерна самобутньої народної творчості й повернути його людям — головне завдання народного фольклорно-етнографічного ансамблю пісні і танцю «Весна». Він створений порівняно недавно — весною 1972 року при Кіровоградському міському Паладі культури імені Компанієць, гарний сучасний будова, яка стала окрасою обласного центру.

Хорова, танцювальна й оркестрова групи ансамблю об'єднують майже сто

МОБУЗЬКЕ—
РУКАМИ
МОЛОДИХ

— Що це Саша так довго немає? — зиркаючи у вікно, бідалася Валя. — Мариночко, ану глянь, не видно там татка? Дівчинка глянула на неї двома великими озерцями очей:

— Саша?
— Та не Саша, а тато. Ну скажи: тато, — розсміялась Валя, підхопила на руки своє крихітне створіння. — Ну коли ти вже, нарешті,

За кодексом щастя

зрозумієш? — серйозно запитала дворічну доньку. Валі знову пригадали нескінченно довгі дні без

чоловіка, коли він служив в армії. Його щоденні ніжні листи з нетерплячим запитанням: «Можливо, я вже батько? Чому ти не пишеш?»

А Валя навмисне довго затрималась із відповіддю. Хотіла одразу повідомити

про найрадісніше, найчужанніше.
«Ти знаєш, Маринка вже все розуміє, — писала вона потім Сашкові. — Коли ми її запитуємо, «Де тато?», вона повертає голівку на стіну, де висить твоє солдатське фото».

Тільки той, хто сам пережив почуття батька, що не чує ні першого «у-а», ні першої блукаючої посмішки, ні першого смішного пивоваленого слова, може зрозуміти Сашку. Зате він точно знає, що в житті своєму так не хвилювався, коли повертався з далекого Алтайського краю в своє рідне село Кірово. Серце гукало так, що можна було лічити його удари. «Швидше, швидше», — підганяв він себе. І ось стоїть розгублений на рідному порозі. Радіє й усміхнений батько, мати, сестра, якась трохи не схожа Валя... Але він не бачить нікого. Дивиться розгублено на маленьке створіння, що міцно стоїть на пухлятих ніжках, обхоплює за голову більшу за себе кудлату лильку, дивиться на свою копію.

— Доцю, — потягнувся всім корпусом до неї.

А доця щось пролепетала і миттю сховалась за мамину спідницю.

Боляче одразу було Сашкові, а тепер просто смішно, що Маринка й досі називає його, як і всі в сім'ї, «Саша», а слово «тато» адресує тому, кого чомусь найбільше любить, — діду-севи.

МІСЯЦЬ відпустки для Сашки пролетів швидко. Чи робив вдома що, чи не робив, а лиш сонце спало — і мерщій в ясла за Маринкою. А потім з нею — в ясла другої бригади за Валею, де та працює вишівальною. По закону можна було б ще місяць відпочивати. Та вже набридло. І пішов до голови колгоспу М. В. Міркаленка просити роботу.

На душі було трохи тривожно: як подивиться голова на те, що не тягне його на старе місце — видачу

запчастин. Ще до армії він зріла мрія перейти на свинофабрику. Вирішив так і сказати: «Хочу працювати там, де можна було б бачити плоди своєї роботи».

Намір вчорашнього солдата голові колгоспу сподобався. І Олександр Манжелій ось уже пізнього працівника оператором відгодівельного цеху № 2 колгоспної свинофабрики.

Тут він наймолодший і за стажем роботи, та й за віком, мабуть, теж. Але з роботою справляється не гірше за інших. Взяв сміливе зобов'язання довести середньодобовий приріст до 450 грамів, здати за рік 1800 голів свиней.

Одразу після трудовлаштування вирішилось і питання з житлом. Колгосп виділив молодим Манжеліям новий будинок з трьох кімнат з усіма зручностями.

«Чим ми її обставлять будемо?» — виникла «проблема» для Валі. А Сашко хоч і робив вигляд, що вгадує жінчині плани, а сам пішов і замовив у споживчому товаристві меблі, килими, холодильник.

І Е МИНУЛО й місяця, як замовлення було виконано. Сяють тепер у квартирі молодожонів поліровані меблі. У кімнатах — спальний та столовий гарнітури, на кухні — кухонний. Підлога встелена килимами.

— Не мала баба клопоту, — сміється Валя. — Тепер тільки ходи та витирай ці меблі, де Маринка дуже любить ставити свої «автографи». Саша теж є робота — килими трусити та підлогу мити.

— Нам би ваші турботи, — часто полюбляє говорити батько Сашка — Андрій Олександрович.

Якось він зайшов до молодят, а вони сидять похнюплі.

— Над чим задумались?

— питає.

— Та ось радимось. Хага заповнена, а гараж порожній стоїть.

— Ну у вас і «апетити»... Нічого не скажеш, — тільки й мовив.

А самого охопило якесь дивне почуття. Він з дружиною в такому віці думали, де жити, у що вдягати себе і дітей. А вони, бач, над чим голови ламають. Але ж плани реальні. Заробіток оператора свиноферми у їхньому колгоспі становить в середньому 250—300 карбованців (нарахунок натуроплати), вихователя дитсадка — 90. Та якщо врахувати, що кожна сім'я має свій город, незалежне господарство — власний транспорт перестав бути мрією...

Валіні думки перервалися. За вікнами почулись важкі кроки.

— Що це тут так смачно пахне? — на порозі з'явилась кремезна постать Олександра.

— Та вже й захолопо все, поки тебе дочекалась, — адала, що образилась, Валя. — Щось трапилось?

— Ні, нічого. Відправка була. А ти це куди збралась?

— На хор. Хіба ти забув? Як швидко, та біжимо. Маринку я вже відвела до батьків.

Молоді Манжелії пішли в клуб на репетицію...

Г. ГОНЧАРЕНКО, сценар «Молодого комунара».

Колгосп імені Леніна Долинського району.

На фото: вгорі — перше враження про татка у доньки було таким; справа — роздачу корів оператор Олександр МАНЖЕЛІЙ веде, не виходячи з кабіни; внизу зліва — Маринка розвіє будь-який сумнів і несподіванку, з нею Олександр і Валі завжди цікаво і весело. Сім'я Манжелієв у повному складі.

Фото В. КОВПАКА.

МИСТЕЦТВО — ТРУДІВНИКАМ

«Дзвенить Україна піснями...» — писав Микола Васильович Гоголь. І справді, в нашому краю співають всі. Хлібороби на безмежних пшеничних нивах, будівельники, які зводять нові будови, шахтарі й машинобудівники, студенти і вчені, юні й похилолітні селяни — ніхто не мислить свого життя без задушевної пісні, без веселого, запального танцю.

Кіровоградщина несе в собі життєву Україну. І багато вона це

лише хлібом, а й талантами своїми. Тут працювали корифеї українського театру Кривиницький, Карпенко-Карий, Садовський, Саксаганський. Але хіба менше талановиті були ті невідомі сніжки, які створили безсмертні пісні й думи, чаруючи нас глибиною і силою їх звучання в сьогоднішні.

Донести велич культури народу до трудящих, зібрати по крупинках зерна самобутньої народної творчості й повернути його людям — головне завдання народного фольклорно-етнографічного ансамблю пісні і танцю «Весна». Він створений порівняно недавно — весною 1972 року при Кіровоградському міському Палаці культури імені Компанієвця, гарний сучасний будова, яка стала окрасою обласного центру.

Хорова, танцювальна й оркестрова ансамблю об'єднують майже сто

аматорів. Крім основного складу, при ансамблі працюють підготовчі групи — хорова й танцювальна. У «Весні» різноманітний репертуар — етнографічні композиції, побутові пісні й танці, народні обряди виконуються поряд з сучасними творами композиторів Країни Рад, українські пісні й танці поєднуються в концертних програмах з творами багатонаціональної культури народів Радянського Союзу.

Репертуар ансамблю постійно оновлюється. В колектив приходять місцеві композитори, поети, хореографи. Свіжий струмінь збагачення програм концертів вносять етнографічна група, яка збирає фольклорний матеріал в нашій області. Ще не стерлися в пам'яті враження від минулорічної поїздки у окремі райони Кіровоградщини. Творча група, очолювана художнім керівником колективу Володимиром Олександровичем

Прибугковським, збрала там багатий матеріал, на основі якого були створені вокально-хореографічні композиції «Колідки», «Ой, весно, весно», «Весільний понеділок».

Ой, рости, виростаю, золотий урожай, Колосистим стеблом ралуй рідний наш край, — дзвенить піднесено й урочисто на репетиції хорової групи. Колектив ансамблю йде в пошу з життям. Багато чудових співаків, мелодійних пісень оновлюють про щасливе, вільне життя трудящих нашої країни, возвеличують людей праці й щедру землю.

Роздалась лапана, розцвіла квітками, Розрослась в колгоспах буйними хлібами. Кіровоградці добре пам'ятають

Володимира Івановича Горішнього, досвідченого ятранця, з яким на сцені завжди з'являвся радісний вихор народної танди. Нині він — балетмейстер і постановник танди у ансамблі.

Ансамбль — постійний учасник фольклорних декад Кіровоградщини, оглядів народної творчості. В його колекції нагород — багаторічний диплом, грамоти, п'яті медалі. В минулому році «Весна» нагороджена перехідним фольклорним кубком «Веселка».

Життя «Весни» — це передусім сцена. За два роки свого існування колектив побував у всіх кутках області, представив десяти тисячній аудиторії трудящих хліборобського краю понад сто концертів. Тепло зустрічали глядачі солістів ансамблю Галину Васильєву, формувальницю «взутевої фабрики», ударника комуністичної

праці, переможницю соціалістичного змагання, Ігоря Купчака, електрооптажника, депутата Ленінської районної Ради депутатів трудящих міста Кіровограда, Світлану Прокоф'єву, водія, комсорга першого загону автооб'єднання № 10661. Трудова молодь, що працює на передових ділянках виробництва, має змогу прилучитися до великого й прекрасного мистецтва народу, вивчати сторінки високої культури, що складалась протягом багатьох століть.

Зараз ансамбль певтомо працює над підвищенням своєї виконавської майстерності. «Весна» потрібна людям, і в постійному творчому пошуку знаходять своє покликання її учасники.

А. НЕЧИТАЙЛО, м. Кіровоград.

ПОБУЗЬКЕ — РУКАМИ МОЛОДИХ

Лиш одне слово «Побузьке» створює в уяві велетенську будову. І це, справді, так. Адже спорудження тут нікелевого заводу — ударної комсомольської будови — дало популярність цьому степовому містечку, що в Голованівському районі.

Цю адресу тепер знають всюди. Бо в спорудженні заводу брали участь представники багатьох національностей нашої країни.

Із введенням в дію Побузького нікелевого буровального на очах змінилось обличчя самого селища. Тільки за період, що минув між виборами, тут споруджено чотири п'ятиповерхових будинки на 70 квартир, готується до здачі п'ятий. Закінчується будівництво дитячого садка на 280 місць, відкрито новий овочевий магазин.

Хто не був у Побузькому 4—5 років — зараз не впізнає його. Широкі асфальтовані ву-

лиці, парк, алеї і сквери — все це прикрасило його, як парадне вбрання. А головне — це люди, що трудяться тут. Вони, як і раніше, закохані в своє містечко, турбуються про його зовнішній вигляд, про його культуру і впорядкованість. Це завдяки їх натхненній праці Побузьке стало невідомим.

На фото: в селищі Побузькому.

Фото В. КОВПАКА.

• Володимир Базилевський

документальна повість.

Задум написати про Феодосія Гетьманця виник несподівано. Добре пам'ятаю день, коли це трапилось.

Я читав повість Альбера Камю «Старонній». «Сьогодні — померла мама. А може вона померла вчора — не знаю».

Дві найперших фрази. А за ними факт людської трагедії. Конкретно — скромного службовця Мерсо. Трагедія, страшної своєю парадоксальністю. Бо останнє прощання з матір'ю для героя — формальність, не більше. На запитання сторожа, чи хоче він побачити обличчя небіжчиці, заперечливо хитає головою. Спокійно п'є каву біля труни і там же мирно засинає. А вже наступного дня знайомиться з дівчиною, дивиться комедію з участю популярного артиста і безтурботно віддається буденним радощам буття. Не караючи сумнівами, зводить наклеп на жінку, якої зовсім не знає і холоднокровно всаджує чотири кулі в араба, що не заподігав йому зла.

Крестин, моральне чудовисько? Безперечно. Чому ж так боляче сприймається його трагедія? Гине особистість! Агрофія людяності — то моральна смерть. То грань, за якою п'ятьма. «Втрата душі — теж душевна хвороба», — стверджував філософ.

В світі капіталізму, світі жорстокості і самоти розпадаються навіть родинні зв'язки і все живе безмірно чуже живому. Так стверджував Альбер Камю, один з талановитих письменників нашого часу.

Страшна книга — страшна філософія. Хотілося заперечити її живим прикладом. Людиною — з іншого світу. Людиною — прямо протилежної долі. Так вплило обличчя хірурга з Добрянки, що у Вільшанському районі. Почесного громадянина села. Одного з ініціаторів створення Фонду миру. Делегата Всесвітнього конгресу миролюбних сил у Москві. Заслуженого лікаря УРСР. Кавалера ордена Леніна і Жовтневої Революції. Того самого, на чий коштів був побудований літак у роки Великої Вітчизняної. Того самого, чіткому листувачню міг би поставити навіть популярний кіноартист. Найщедрішою людиною на світі назвав лікаря відомий письменник Борис Полесов.

— Будеш писати про Гетьманця? — запитував знайомий журналіст і загадково усміхався, — потрясаючи дід! Пора, давчо пора... Три фільми існує про нього. Яких тільки посад не пропонували чоловікові, а він — свос: «Спасибі за ласку, але я дав клятву трудитися на селі...»

— Дивовижний чоловік, — довірливо твердив анестезіолог з обласної лікарні, — не п'є, не палить... За 45 років жодного дня не був на лікарняному...

— Уявляєте, — захоплено казав на нараді робітників земляр Гетьманець, — все-таки головний лікар, можна сказати перша особа на селі і раптом — місити заміс...

Ф. ГЕТЬМАНЕЦЬ у юнацькі роки.

ліст з районної газети, що взявся мене представити, запропонував піти прямо в лікарню.

Невисокий чоловік у білому халаті з стриженою наголо лоботою головою, якось ведмеджувато ззяв мою руку, міцно стиснув її і безцеремонно оглянув мене з ніг до голови, так що я мимоволі усміхнувся на ті оглядини. Чоловік теж усміхнувся і тим самим, мовби зняв наші з пліч: обличчя його помолділо, розправилося, заграло хвилями зморщок, виказуючи білі рівні зуби.

— Ну й добре, що приїхали. Через годину підемо виступати в школу... — І вловивши мій заперечливий жест, додав:

— Ну що ви, хіба ж можна відмовити школярам...

І ми таки справді незабаром зустрілися з членами клубу інтернаціональної дружби місцевої школи. За вікном гарцював морозенко, сухо покректували дерева, непроникливоюдіяні шибки зацвітали вигадливими узорами, а тут, у невеличкому класі лунали слова уро-чистої клятва, звучали пісні, бергали прапори.

Феодосій Деомидович розповідав про Конгрес, діти уважно слухали, і їхні серйозні личка переймалися його словами глибоко і щиро...

Марія Миколаївна — дружина Гетьманця і старша операційна сестра в його лікарні — за віком молодша від свого чоловіка. Гладенько зачісане рясно, припорошене сніжком часу, волосся.

За національністю Марія Миколаївна болгарка. Зайди, очевидно, й характерність мови — ніжної, наспівної.

Що спонукало цих простих людей стати на благородний шлях самовідданості? Як і коли піднялися вони до розуміння найгуманнішого принципу з морального кодексу: щастя не в тім, щоб узяти, а в тім, щоб віддати? Аби відповісти на ці питання, треба було розглянути чуже життя від початку до кінця.

Дні перебування у Гетьманців стали не тільки днями поступового накопичення матеріалу, гортання старих газет, знайомства з листами. Вони допомогли збагнути характер у його щоденних виявах, прочити світло на те, що за інших умов було б просто неможливо.

Пригадував такий епізод. З райкому партії прислали за лікарем машину: просили виступити на нараді творинників. Нашвидку переодягнувшись, Феодосій Деомидович поїхав. Десять кілометрів у Вільшанку, стільки ж — назад. І це — після чотирьох операцій! На сімдесят третьому році життя! Мимоволі подумалося: у цього чоловіка — темпи життя сімнадцятилітнього.

Я стояв на березі мовчазної Синюхи і думав про те, що майже півстоліття сільський лікар Феодосій Гетьманець надіявся оцей пейзаж — одоманітний взимку, елегантний восени і повнокроковий навесні та влітку. І, либонь, таки не втомлювався дивуватися з його принад, бо інакше б скористався однією з тих заманливих пропозицій переїхати до міста. Різні шляхи судилися службовцю Мерсо і лікареві Гетьманцеві. Першому — у прірву самоти, другому — до людей. Симптоматично: в одному з номерів газети «Труд» за 71 рік вміщені розповіді про подвижницьке життя почесного громадянина Добрянки та інтерв'ю — з англійським кінорежисером Кеном Хьюзом. Ось що сказав відомий майстер кіно: «Один із моїх фільмів називається «Маленький світ Семмі Лі». Він розповідає про маленьких людей, про людей без роботи, без грошей, без думок, без духовності. Про тих, хто живе, турбуючись тільки про шматок хліба. На більше їх не вистає. Так що моя тема — самотність людини в суспільстві. Втім, це загальна тема нинішнього англійського кінематографу».

Дві особистості. Дві долі на різних температурних полюсах землі.

(Далі буде).

АНСАМБЛЬ ПІСНІ І ТАНЦЮ «ВЕСНА» КІРОВОГРАДСЬКОГО МІСЬКОГО ПАЛАЦУ КУЛЬТУРИ ІМЕНІ КОМПАНІЦЯ ВИКОНУЄ ВОКАЛЬНО-ХОРЕОГРАФІЧНУ КОМПОЗИЦІЮ «МАХОЦЬКА».

Фото В. КОВПАКА.

Розповідь про колектив вміщено на 3-й сторінці.

ДИПЛОМ ІНЖЕНЕРА
НА СВІТЛОВІДОВСЬКОМУ ЗАГАЛЬНОТЕХНІЧНОМУ

Багато молоді прагне здобути освіту, не відриваючись від своєї роботи, від виробництва. Допомогти їм у цьому зможе і наш Світловодський загальнотехнічний факультет, який є однією з ланок загального навчання. Факультет має сучасну навчально-лабораторну базу, і дає глибоку підготовку з загальноосвітніх і технічних дисциплін. Студенти, які закінчили три курси нашого факультету, можуть перевестися на другий етап навчання — в Харківський інститут радіоелектроніки і в будь-який інший технічний вуз країни.

Хто і чому приходить навчатися на наш факультет? На це питання я хочу зирнути віддаючи анкету, яку ми поширили серед 150 першокурсників. 118 з них головною причиною вступу на факультет назвали потребу в знаннях. Чотирі з кожних п'яти опитаних навча-

ються спеціалізації, з якою пов'язаний профіль їх роботи.

Дбаючи про якісний приріст підготовленої молоді, колектив факультету організував для абітурієнтів підготовчі курси, де читаються лекції з дисциплін, що вносять на вступні іспити. Для поглибленого знайомства з майбутніми спеціальностями викладачі відвідують в колективі нашого району, а також в найближчі міста сусідніх областей. Найближчим часом будуть проведені «Дні відкритих дверей», під час яких випускники шкіл познайомляться з матеріально-технічною базою факультету, навчальними кабінетами та лабораторіями.

Зараз розпочинається прийом документів. Чекаємо на тих, хто бажає отримати без відриву від виробництва нашу освіту за обраною спеціальністю.

А. ЛОБОДА,

працівник Світловодського загальнотехнічного факультету.

ВІВТОРОК

ПЕРША ПРОГРАМА. 9.05 — Кольорове телебачення. Ранкова гімнастика. (М). 9.20 — Новини. (М). 9.30 — Кольорове телебачення. «Клуб кіноподорожей». (М). 10.00 — Кольорове телебачення. «Холодний ранок». (М). 11.00 — Новини. (К). 11.15 — Кольорове телебачення. «Холодний ранок». III серія. «Похмурий ранок». (К). 16.15 — «Механізований тиск — кожному господарству». (Львів). 16.45 — «Екран молодих». (Львів). 17.45 — «На головних напрямках п'ятиріччя». (Херсон). 18.00 — Новини. (М). 18.15 — Для дітей. «Діти про авіацію». (М). 18.30 — Кольорове телебачення. «Творчість народів світу». (М). 19.00 — Кольорове телебачення. Уро-

чине відкриття V міжнародного конкурсу імені П. І. Чайковського. (М). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.45 — Кольорове телебачення. Протягнення трансляції з V міжнародного конкурсу імені П. І. Чайковського. (М). 22.50 — «Поезія». (М). 23.05 — Чемпіонат СРСР з фехтування. Рапіра. Чоловіки. (Мінськ). 23.20 — Новини. (М).

ДРУГА ПРОГРАМА. 9.05 — Кольорове телебачення. Ранкова гімнастика. (М). 9.20 — Новини. (М). 9.30 — Кольорове телебачення. Для школярів. «Вогнище». (М). 10.00 — Кольорове телебачення. «Клуб кіноподорожей». (М). 11.00 — Новини. (К). 11.15 — Кольорове телебачення. Кіножурнал «Холодний ранок». III серія. «Похмурий ранок». (К). 12.55 — Сніданок Л. Остапенко. (К). 16.00 — «Наука сьогодні». (М). 16.30 — Кольорове телебачення. «Малюк і Карлсон, який живе на даху». Телевізійний художній фільм. (М). 18.00 — Сьогодні з нами поет М. Успенський. (К). 18.30 — Реклама, оголошення. (К). 19.00 — Програма «Вісті». (К). 19.15 — Творчий вечір артистів Ленінградського драмтеатру імені Пешкіна. (К). 20.45 — «На добраніч, діти!». (К). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.45 — Кольорове телебачення. «Сатиричний об'єкт». (К). 22.05 — Тележурнал «Старт». (К). 22.50 — Вечірні новини. (К).

Новини. (М). 9.30 — Кольорове телебачення. Для дітей. «Виставка «Буратіно». (М). 10.00 — Кольорове телебачення. «Пригоди Добрянки». Художній фільм. (М). 11.05 — Новини. (К). 11.20 — «Екран молодих». (К). 12.35 — Художній фільм «Червоний талісман». (К). 15.55 — Телевізійний документальний фільм. (М). 16.25 — «День за днем». (Кіровоград). 16.40 — «Мандат народного депутата». (Кіровоград). 16.55 — Зустріч виборців Московського виборчого округу з кандидатом у депутати Верховної Ради СРСР тов. О. М. Коспіним. (М). Кольорове телебачення. 19.15 — Кольорове телебачення. Концерт радянської пісні. (М). 19.45 — Кольорове телебачення. Телевізійний художній фільм «Причал». I серія. (М). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.45 — Кольорове телебачення. «Нумо, дімчати!». (М). 23.15 — Новини. (М).

ДРУГА ПРОГРАМА. 11.05 — Новини. (К). 11.20 — «Екран молодих». (К). 12.35 — Для дітей. Художній фільм «Червоний талісман». (К). 16.25 — «Тернопільський райдух». (Львів). 16.55 — Кольорове телебачення. Зустріч виборців Московського виборчого округу з кандидатом у депутати Верховної Ради СРСР тов. О. М. Коспіним. (М). 19.45 — «Наподині з книгою». (До 100-річчя з дня народження М. Черемшину). (К). 20.45 — «На добраніч, діти!». (К). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.45 — «Славського-сладарський тижень». (К). 21.55 — Художній фільм «Справа Церік». (К). 23.30 — Вечірні новини. (К).

12 СЕРЕДА

ПЕРША ПРОГРАМА. 9.05 — Кольорове телебачення. Ранкова гімнастика. (М). 9.20 —

Наша адреса і телефони

316050. ГСП, Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Гліцки, 2.